

Sygn. akt II W 392/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Anna Skibińska

Protokolant: Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu 20 sierpnia 2020 r., 13 października 2020 r.

s p r a w y : **J. P.**

syna J. i M. zd. Turyńska

ur. (...) w K.

obwinionemu o to, że:

w dn. 26.02.2020 r. ok godz. 09;20 na ul. (...) w J., będąc kierowcą samochodu marki M. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-1 "zakaz ruchu w obu kierunkach" z adnotacją "nie dotyczy oznakowanych pojazdów służb komunalnych i rowerów" i urządził postój w/w pojeździe w miejscu obowiązywania zakazu;

tj. wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego **J. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza mu opłatę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II W 392/20

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

26 lutego 2020 około godziny 09.20 na ulicy (...) w J., , będąc kierowcą samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), J. P. nie zastosował się do znaku drogowego B-1 "zakaz ruchu w obu kierunkach" z adnotacją "nie dotyczy oznakowanych pojazdów służb komunalnych i rowerów" i zaparkował opisany samochód w miejscu obowiązywania zakazu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego J. P. – k. 28, zeznania świadka R. K. – k. 38, zeznania świadka W. P. – k. 38-39, zeznania świadka O. B. – k. 39, dokumentacja fotograficzna – k. 11.

J. P. był w przeszłości czterokrotnie karany za wykroczenia drogowe: raz za spowodowanie kolizji drogowej i trzykrotnie za nie stosowanie się do znaków i sygnałów drogowych. Wszystkie te wykroczenia zostały popełnione po 26 stycznia 2019.

Dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 24.

J. P. jest emerytem.

Dowód: dane o osobie – k. 28.

W toku postępowania sądowego obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podnosząc, że złamał zakaz w warunkach stanu wyższej konieczności, z uwagi na konieczność dostarczenia leków do apteki.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego Sąd dał wiarę w części, a mianowicie w zakresie, w jakim opisywał okoliczności popełnienia czynu, wobec braku podstaw do ich kwestionowania. Twierdzenia obwinionego o braku świadomości popełnionego wykroczenia Sąd ocenił jako wyraz linii obrony obwinionego. Dokumentacja fotograficzna jednoznacznie wskazuje, że obwiniony, zobowiązany jako kierowca do dokładnej obserwacji oznakowania, wiedział, jaki znak drogowy minął i jakie konsekwencje z niego wynikają.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. K. i W. P.. Relacje świadków dotyczyły zdarzenia związanego z wykonywaną przez nich pracą zawodową, zdarzeń nierzadkich w pracy zawodowej funkcjonariuszy Straży Miejskiej, a tym samym zdarzeń takiego rodzaju, do którego świadkowie podchodzą rutynowo, w sposób wolny od ocen i domysłów. Świadców i obwinionego nie łączyła uprzednia znajomość ani konflikt, wobec czego świadkowie nie mieli powodów, by składać zeznania nieprawdziwe, a niekorzystne dla obwinionego. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków. Niemniej jednak zawarta w aktach dokumentacja fotograficzna, na której wyraźnie uwidoczniono pojazd potwierdza wiarygodności zeznań świadków. Brak podstaw do kwestionowania zeznań świadka O. B..

Treść dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

J. P. jest zdolny do zawinienia. Nie był niepoczytalny, osiągnął odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu.

Sprawstwo obwinionego w zakresie stawianego zarzutu nie budzi wątpliwości. 26 lutego 2020 około godziny 09.20 na ulicy (...) w J., , będąc kierowcą samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), J. P. nie zastosował się do znaku drogowego B-1 "zakaz ruchu w obu kierunkach" z adnotacją "nie dotyczy oznakowanych pojazdów służb komunalnych i rowerów" i zaparkował opisany samochód w miejscu obowiązywania zakazu. Czynem tym wypełniła znamiona opisane w art. 92 § 1 k.w.

Art. 92 § 1 k.w. stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 33 k w. stanowi, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (§1). Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (§ 2). Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed

popelnieniem wykroczenia i wyróznianie się spełnianiem obowiázków, zwlászcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu (§ 3). Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; chuliński charakter wykroczenia; działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; popelnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy; popelnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim (§ 4). Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do środków karnych (§ 5).

Dokonując wymiaru kary i środka karnego Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 k.w. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał złożenie wyjaśnień potwierdzających popelnienie zarzucanego czynu. Okoliczność obciążającą stanowiła uprzednia karalność za wykroczenie drogowe, w ocenie Sądu, świadcząca o lekceważeniu przez zasad ruchu drogowego. W ocenie Sądu grzywna w wysokości pięciuset złotych, a więc w kwocie zdecydowanie w dolnej granicy zagrożenia karą grzywny za tego rodzaju wykroczenie będzie kwotą odpowiednią, a jednocześnie wypełni cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, uświadamiając sprawcy nieopłacalność niepoprawnego zachowania, zwlászcza, że czyny takie należą do powszechnie bezzasadnie lekceważonych. Należy podkreślić, że wysokości kar nakładanych mandatami karnymi przy zastosowaniu tzw. taryfikatora nie mają charakteru wiążącego dla Sądu, podobnie jak nie wiąże Sądu wcześniej wydany wyrok nakazowy, od którego wniesiono sprzeciw. Obwiniony oczekiwał od Sądu empatii, zupełnie pomijając, że zakaz, który złamał, również nie został ustanowiony bez powodu, a nie przestrzegając obowiązującego oznakowania, obwiniony myślał wyłącznie o sobie i własnej wygodzie.

Art. 118 § 1 k.p.o w. stanowi, że wydatki wykładane przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego mają charakter zryczałtowany. Zryczałtowane wydatki nie obejmują należności biegłych lub instytucji wyznaczonych do wydania opinii oraz nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych. Stosownie do art. 118 § 2 k.p. o w. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia, w tym wysokość zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających, a także wysokość opłaty, o której mowa w art. 113 § 2, uwzględniając przeciętne koszty poszczególnych czynności.

Art. 119 § 1 k.p.o w. stanowi, że w razie skazania od obwinionego sąd zasądza opłatę na rzecz Skarbu Państwa, zryczałtowane wydatki i należności, o których mowa w art. 118 § 1 pkt 1 i 2, na rzecz odpowiednio Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

W myśl § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 grudnia 2017 w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r.) wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia przed sądem pierwszej instancji wynosi od jednego obwinionego lub oskarżyciela posiłkowego, za postępowanie zwyczajne lub przyspieszone - 120 złotych, a jeżeli zostało zakończone skazaniem bez przeprowadzenia rozprawy - 70 złotych; nakazowe - 70 złotych.

Art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych stanowi, że skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 %, nie mniej jednak niż 30 zł, a w razie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności - w wysokości 20 % od kwoty wymierzonej grzywny. Art. 21 pkt 2 powołanej ustawy stanowi, że przepisy ustawy stosuje się również w postępowaniu o wykroczenie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. Podstawę wymierzenia opłaty stanowił art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Biorąc pod uwagę posiadanie przez obwinionego stałego źródła dochodu Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.